

ANTONIO GUTIÉRREZ, NOU SECRETARI GENERAL DE CCOO

«La dreta és cada dia més fòssil»

La setmana passada, Antonio Gutiérrez visitava el País Valencià per primera vegada després d'haver estat elegit nou secretari general de Comissions Obreres. Acudia a una assemblea que es celebrava a Alzira. Tot just portava dues hores en la ciutat, començà a ploure. Per sort, es tractà només d'un xàfec. Però n'hi hagué prou perquè els alzirencs que es manifestaren després de l'assemblea pogueren cridar ben fort: «¡Ni uno, ni dos, autopista goma dos!». Antonio Gutiérrez cridà també. Potser en aquells moments recordava la casa que els seus pares han tingut tota la vida a Oriola i que la recent riuada ha arrasat.

«És curiós ¿no? Una gran part del país intentant recuperar-se de la tragèdia que han suposat les recents inundacions i la *Commounauté Valencienne* anunciant els seus atractius a *Paris Match*».

Sí, és curiós —conteste—. De tota manera, millor oblidem els contrastos

Oriolà, defensor d'una nova esquerra que intenta eixir de l'actual carreró sense eixida a què la tradicional s'ha vist abocada durant els darrers anys, aquests dies estrena càrrec. Amb idees i plantejaments contundents.

A. Robles

i parlem del seu sindicat i del IV Congrés de la Confederació, un Congrés, per cert, on se les ha hagut de veure amb Julián Ariza, —el delfí de tota la vida de Marcelino Camacho.

—Reduir el IV Congrés Confederal de CCOO a un enfrontament entre Julián Ariza i jo, tal com han volgut fer alguns, és una ximpleria i un menyspreu a l'esforç de tots els militants que han aconseguit fer del nostre sindicat una organització forta, eficaç i útil.

CCOO ha tingut, a més, un període

pre-congressual profundament crític i autocrític, en el qual hem somtès a examen els deu últims anys d'experiència sindical i on ens hem plantejat, per primera vegada, l'ampliació de l'horitzó reivindicatiu a activitats vetades fins ara per a nosaltres.

—¿Quines són aquestes activitats vetades?

—Em refereixo, per exemple, a temes industrials, on tradicionalment només s'ha comptat amb els sindicats en els proces-

«Reduir el IV Congrés a un enfrontament personal és una ximpleria».

sos finals, com si fórem bombers o apagafocs que haguérem de pal·liar els efectes negatius de punts que decidien els poders públics o els poders econòmics. Em referesc, també, a la distribució de la productivitat i als temes d'organització tècnica del treball.

—*De tota manera, ara que ja és secretari general, ¿podria dir-me amb sinceritat què pensa de Julián Ariza?*

—Sí. Julián Ariza és un dirigent molt valuós de CCOO, que mereix per ell mateix tots els meus respectes i que ha d'estar en el nou secretariat interconfederal, perquè puga fer les seues aportacions i les seues crítiques al procés sindical.

També he de reconèixer que darremament les seues posicions han estat mediatitzades pels processos viscuts fora del sindicat i per problemes d'una naturalesa més política que sindical. Aquesta mediatització de Julián resta frescor a les seues opinions, ja que, al meu parer, ell fa una reflexió turmentada entorn dels problemes del moviment sindical i dels treballadors, sense oferir una alternativa clara. Crec que transfereix al moviment sindical una realitat, que tots lamentem, molt dolorosa, però que es decideix en el terreny polític, en l'estrictament partidista.

—*Les posicions d'Ariza són clarament carrillistes, igual que les seues són més prop d'aquelles que manté Izquierda Unida. Malgrat això, vostè s'entossudeix a assegurar que CCOO no és el sindicat dels comunistes.*

—I és cert. CCOO no ha estat mai a l'ombra de cap partit polític. CCOO no és un sindicat comunista, no ha estat això ni tan sols en els primers moments, en els difícils anys de la clandestinitat. No ens hem de deixar enganyar per l'equivoc discurs modernista, que intenta analitzar el moviment sindical i hi aplica etiquetes de fa cinquanta anys, quan els sindicats estaven polaritzats en anarquistes i socialistes.

Vam ser precisament els militants comunistes espanyols els primers a assumir, dins de l'Europa capitalista, el fet que l'autonomia del moviment sindical no havia de ser tan sols un aspecte formal, sinó una condició ineludible en qualsevol estratègia d'unitat que volgueren desenvolupar els treballadors. A les acaballes del segle XX, classificar per etiquetes político-ideològiques el moviment sindical és absurd, debilitador i estret.

—*Fa uns dies Jordi Solé Tura afirmava que un dels principals problemes del moviment sindical actual era la falta d'afiliació per part de les persones assalariades. Ell xifrava l'afiliació real al voltant del 25 per cent de la massa treballadora...*

—Solé Tura, un expert en temes constitucionals, hauria de ser més humil a l'hora d'expressar les seues opinions sobre el moviment sindical. Els sindicalistes, molt més abans que ell ho diguera, sabem, sense que això signifiqui que no assumim en la part que ens correspon la nostra responsabilitat, que un dels nostres reptes és augmentar la taxa d'afiliació. Per a tots aquells, inclòs el senyor Solé Tura, que es queden en la descripció o en la simple emissió de diagnòstics arxiconeguts, els voldria dir que poden estar tranquils; a l'Estat espanyol no s'ha produït encara el procés de desafiliació que han viscut altres països.

Tots sabem, contràriament a allò que va passar a Europa, on els sindicats foren considerats forces indispensables per a la reconstrucció de la societat després de la segona guerra mundial, que el moviment obrer espanyol, després de la recuperació de la democràcia, ha viscut un desfasament molt gran entre les responsabilitats que ens han exigit —com ara els pactes de La Moncloa—, i les nostres reivindicacions laborals. A canvi de les concessions i del sacrifici que hem fet els sindicats, els distints governs de l'estat l'única cosa que han fet és donar-nos un marc legal tardà i miserable, i limitar-nos permanentment els mitjans que

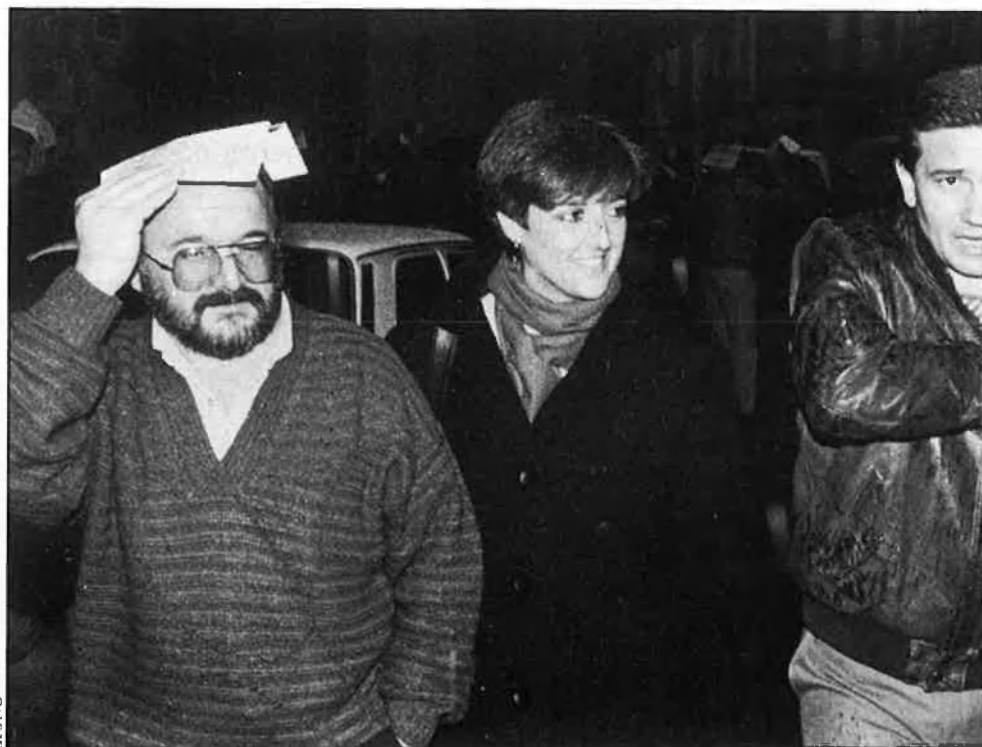
necessitàvem per al nostre funcionament. Tot això, enmig d'una greu crisi política que, com era de preveure, ha afectat molt la base afiliativa de la militància.

Finalment, i a fi de tranquil·litzar el senyor Solé Tura, voldria dir que recents estudis efectuats per entitats alienes als sindicats revelen que s'està produint un augment de la militància, entorn del 12 per cent, i que aquest increment s'integra majoritàriament en CCOO.

—*¿En què consisteix la política sindical unitària que vostè ha defensat en el passat IV Congrés?*

—En primer lloc, significa que els sindicats hem de posar punt final a la transició. Al meu parer, els trets que han definit la divisió sindical a l'estat han estat més forts que els que s'han produït a Europa. Això es deu a la primàcia que ha tingut fins ara el procés polític sobre el sindical, fet que ha portat a un menyspreu per al desenvolupament i una mediatització de les relacions entre les organitzacions laborals. Aquests trets, propis d'un període d'imaduresa i de transició, han de considerar-se superats cap a un nou procés, obert precisament el 1987, en un marc unitari més àmpli, més ric i on hi haja, també, una unitat de criteris i d'acció molt important entre CCOO i UGT.

Quan parle de política unitària, em referesc també al marc comunitari en el qual es troba integrat l'estat, al reconeixement de CCOO dins de la Confederació Europea de Sindicats, inte-

IKONO

gració vetada fins ara per UGT, i a la unitat d'acció sindical dins de les mateixes Comissions Obreres.

—*¿Ha mantingut ja algun contacte amb Nicolás Redondo?*

—Sí. No ha estat un contacte oficial, però sí que hem pogut parlar d'alguns temes. He volgut fer-li saber el gran respecte que CCOO sent en aquests moments pel procés de recuperació d'autonomia que la UGT està aconseguint, amb el seu distanciament del govern i la crítica oberta a la política de l'executiu. Aquest distanciament de la UGT del partit socialista pot suposar la coincidència d'accions reivindicatives concretes entre CCOO i UGT, amb les quals eixiran guanyant els treballadors.

—*¿Què pensa de l'actual febre de fusió bancària que viu l'estat?*

—És un tema que s'està portant amb tant d'obscurantisme que, la veritat, és difícil aventurar una opinió rotunda. De moment, l'estat no marca les prioritats econòmiques de l'estat, atenent a les necessitats reals de la societat, sinó de la banca. Una banca caracteritzada per la incapacitat de generar recursos propis, que ha viscut una reconversió pagada per l'erari públic que puja a dos bilions de pessetes i que, honestament, ha estat un sector parasitari, un ròssec per al desenrotllament de l'economia i un pou sense fons on han anat a parar estalvis i recursos productius.

Em preocupa la fusió bancària, fonamentalment per tres motius. En primer lloc, perquè es tracta d'un procés

que no afectarà només la banca, sinó que pot suposar, a més, la desaparició de milers de llocs de treball. En aquests moments, els més optimistes parlen de 14.000. En segon lloc, perquè afectarà també empreses dirigides o dependents de bancs, entitats que no han facilitat la inversió industrial; ben al contrari, han afavorit el drenatge de recursos de les empreses cap a inversions especulatives. I, finalment, perquè es tracta d'un procés apadrinat directament per Felipe González i és de preveure que el govern no s'haurà quedat

que no es més que l'aplicació de la filosofia thatcheriana del capitalisme popular—, per fer de motor i d'impulsor de totes aquelles activitats que el sector privat, per miserable i ximple, no s'atreveix a dur a terme.

El capital espanyol s'està comportant avui com fa cent anys a la primera revolució industrial, com un soci subordinat i sotmès al capital i a la tècnica de les grans potències.

—*Tornant al debat polític. Diuen que en aquests moments vostè encarna una nova esquerra dins de CCOO.*

«La dreta ha provocat tota una constel·lació de crisis».

només a donar alè moral a l'operació, sinó que pot haver destinat o compromès recursos que, al final, poden tenir implicacions econòmiques.

—*¿Quines inversions creu que serien necessàries per a pal·liar la xifra d'aturats que hi ha avui a l'estat i qui hauria de fer aquestes inversions?*

—Afortunadament, vivim en un estat que no ha tocat sostre en cap sector de la indústria ni dels serveis. Crec que es podria detenir l'atur fent inversions en indústries agroalimentàries, un sector amb molt de futur, que pot caure en mans de multinacionals, en la construcció i en la recuperació d'habitatges urbans, per posar-ne només alguns exemples.

El sector privat és el que hauria d'invertir i dirigir aquestes inversions, sobretot després de la recuperació obtinguda del benefici empresarial, que es situa al voltant del 21 per cent en taxa mitjana anual, durant els darrers tres anys.

Dic que hauria d'invertir per una qüestió de responsabilitat social. En el cas que no ho fera, tenim un sector públic que ha de deixar de banda l'estúpid debat ideològic sobre si ha d'ampliar-se o reprivatitzar-se —cosa

—Essencialment, la nova esquerra pretén adequar el moviment sindical a la revolució tecnològica que vivim. Les darreres generacions, arribades a la política amb els moviments del maig del 68, feien servir uns esquemes massa existencialistes. Avui sorgeixen col·lectius que comencen a revelar-se i que no troben en l'esquerra tradicional referències solvents per vertebrar-se al voltant. El nostre repte és aquest, trobar fórmules de participació i de lluita per a aquests col·lectius.

—*Això deu ser bastant difícil, si es té en compte, per exemple, que algunes forces conservadores es proclamen avui pacifistes, ecologistes i bastants coses més.*

—No ho crec. És cert que la dreta ha aprofitat errors de l'esquerra i el nostre desmembrament, però també és cert que la crisi econòmica és un fruit de la dreta i que aquesta ha estat incapaç de resoldre-la i d'equilibrar l'actual desnivell entre sistemes de producció i força de treball.

La dreta és cada dia més fòssil. No sols ha provocat una crisi econòmica, sinó tota una constel·lació de crisis: social, científica, de relacions internacionals... □

